

ע"פ 1552/16 - מדינת ישראל נגד מיכאל סורוקין

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1552/16

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערערת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: מיכאל סורוקין

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מיום 10.01.2016 בתפ"ח 6110-06-13 אשר ניתן על
ידי כבוד השופטים ח' סלוטקי, מ' לוי וא' חזק

תאריך הישיבה: כ"ב באייר התשע"ז (18.5.2017)

בשם המערערת: עו"ד קרן רוט

בשם המשיב: עו"ד ירוסלב מץ; עו"ד צאלה ישמח
מתורגמן: מר פנחס גולובנסקי

פסק-דין
השופטת א' חיות:

עמוד 1

המשיב, יליד 1956, הודה והורשע בהריגת שכנתו הגב' אנה כץ, ילידת 1938 (להלן: המנוחה), ונגזרו עליו 13 שנות מאסר בפועל ושנתיים מאסר על תנאי. כמו כן חויב המשיב בתשלום פיצוי בסך 50,000 ש"ח למשפחת המנוחה.

המדינה מערערת על קולת העונש.

1. המנוחה והמשיב התגוררו שניהם בשכונת נחל עשן בבאר שבע והיו נפגשים לעיתים בחנות המכולת השכונתית. המשיב אף נהג לסייע למנוחה בנשיאת סל המצרכים שרכשה אל ביתה.

2. ביום 9.4.2013, בעת שהמנוחה הייתה בחצר ביתה עבר המשיב במקום וביקש ממנה מים. המנוחה הזמינה אותו פנימה והוא נכנס והתיישב במטבח. במהלך שיחה שניהלו השניים התפתח ביניהם ויכוח והמנוחה אמרה למשיב "אם אתה מתנהג ככה, אני אגיד לאשתך שאתה נטפל אלי ורוצה לאנוס אותי" והמשיב, אשר שתה קודם לכן כמות ניכרת של משקאות אלכוהוליים, כעס על דבריה אלה וכשחזרה עליהם שוב והפנתה את גבה אליו התנפל עליה המשיב הפילה ארצה חסם את דרכי הנשימה שלה באמצעות יריעת בד ומיד לאחר מכן נטל סכין מן השולחן ובעודה מוטלת על הרצפה שיסף את צווארה ודקר אותה מספר פעמים בצווארה.

במעשיו אלה גרם המשיב למותה של המנוחה.

3. המשיב הודה והורשע, כאמור, בהריגת המנוחה וזאת בעקבות הסדר טיעון שהושג בינו ובין המדינה לאחר שמרבית העדים בתיק כבר נשמעו. על פי הסדר הטיעון תוקן כתב האישום במובן זה שיוחסה למשיב עבירת הריגה ולא עבירת רצח בה הואשם לכתחילה וביית המשפט גזר עליו את העונשים המפורטים בפתח פסק-דין זה.

4. בערעור על קולת העונש שהגישה המדינה היא טוענת להיעדר הלימה בין מעשה ההמתה האכזרי שביצע המערער ובין העונש שהוטל עליו. להשקפתה בנסיבות החמורות של המקרה דן היה מקום להטיל על המערער את העונש המקסימלי הקבוע לצד עבירת ההריגה - 20 שנות מאסר, וכי שגה בית המשפט המחוזי שהסתפק בענישה של 13 שנים בפועל וכן בפיצוי מתון ביותר של 50,000 ש"ח בלבד.

המשיב מצדו טוען כי אין להתערב בגזר-דינו של בית המשפט קמא וכי צדק בית המשפט בקבעו כי יש להתחשב בגזירת העונש בדברים שהשמיעה המנוחה כלפיו אשר יכלו להתפרש כקינטור או כאיום ופרובוקציה וכן בכך שהתחשב בעובדה שהמערער היה בגילופין בעת האירוע, כנסיבה מקלה.

5. דין הערעור להתקבל בחלקו.

מעשה ההמתה שביצע המשיב אכן מתאפיין באכזריות יתרה. והעובדה כי המערער קטל את המנוחה לאחר שזו הכניסה אותו אל

ביתה, מוסיפה אף היא נופך של חומרה למעשה.

מטיעוני המדינה עולה כי הדברים שיוחסו למנוחה באותו המפגש וכן היותו של המשיב בגילופין, הם הטעמים שעמדו ביסוד ההחלטה להגיע עמו להסדר טיעון ולהעמיד את האישום נגדו על עבירת ההריגה תחת עבירת הרצח שבה הואשם לכתחילה. על כן, יש צדק בטענת המדינה כי לא היה מקום לשוב ולהביא את הדברים הללו בחשבון בעת גזירת-הדין כנסיבות לקולה.

6. כידוע, הכלל הנקוט עמנו כערכאת ערעור הוא כי איננו ממצים עם הנאשם את מלוא חומרת הדין. על כן, לא ראינו להיעתר במלואו לערעור המדינה שעתרה להטיל על המשיב עונש מקסימלי של 20 שנות מאסר. עם זאת נראה לנו כי העונש שהוטל עליו בנסיבות העניין אכן סוטה לקולה במידה המצדיקה התערבות. אשר על כן, אנו מקבלים את הערעור בחלקו ומעמידים את עונשו של המערער על 16 שנות מאסר בפועל. ביתר חלקי גזר-הדין, לרבות בכל הנוגע לגובה הפיצוי, לא ראינו מקום להתערב.

ניתן היום, ד' בסיון התשע"ז (29.5.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת